

Vec C-407/22

Návrh na začatie prejudiciálneho konania

Dátum podania:

20. jún 2022

Vnútroštátny súd:

Conseil d'État

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

14. jún 2022

Navrhovateľ:

Ministre de l'Économie, des Finances et de la Relance

Odporca:

Manitou BF SA

PRACOVNÝ DOKUMENT

CONSEIL D'ETAT

[*omissis*]

(Štátna rada,

Francúzsko)

[*omissis*]

[*omissis*]

[*omissis*]

[*omissis*]

[*omissis*]

MINISTRE DE L'ECONOMIE, DES
FINANCES ET DE LA RELANCE (Minister hospodárstva, financií a obnovy)
proti SA Manitou BF

Conseil d'État [*omissis*]
(Oddelenie pre sporovú agendu, spojená 8. a 3. komora)

[*omissis*]

Pojednávanie z 1. júna 2022

Rozhodnutie zo 14. júna 2022

So zreteľom na nasledujúce konanie:

Akciová spoločnosť (SA) Manitou BF navrhla, aby tribunal administratif de Nantes (Správny súd Nantes, Francúzsko) rozhodol o vrátení časti prvotnej dane z príjmov právnických osôb, ktorej platiteľom bola za účtovné obdobie ukončené v roku 2011 a ktorá zodpovedá opätovnému zahrnutiu do jej daňového výsledku podielu nákladov a výdavkov na výnosoch získaných od jej dcérskych spoločností so sídlom v iných členských štátoch Európskej únie než je Francúzsko.

Uznesením [*omissis*] z 26. septembra 2017 predseda tribunal administratif de Nantes ((Správny súd Nantes) postúpil [*omissis*] návrh spoločnosti Manitou BF na tribunal administratif de Montreuil (Správny súd Montreuil), ktorý ho zamietol rozsudkom č. 1708681 zo 16. júla 2018.

Rozsudkom č. 18VE02710 z 27. mája 2021 Cour administrative d'appel de Versailles (Odvolací správny súd Versailles) zrušil tento rozsudok a vyhovel žalobe spoločnosti Manitou BF.

V odvolaní a v replike, ktoré boli zapísané 30. júna 2021 a 31. marca 2022 na sekretariáte pre sporovú agendu Conseil d'État (Štátna rada), minister hospodárstva, financií a obnovy navrhuje, aby Conseil d'État (Štátna rada) tento rozsudok zrušila.

Tvrdí, že Cour administrative d'appel de Versailles (Odvolací správny súd Versailles) sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia a nesprávne kvalifikoval skutkové okolnosti prejednávanej veci, keď rozhodol, že okolnosť, či sa materská spoločnosť rozhodla alebo nerozhodla vytvoriť integrovanú daňovú skupinu so svojimi francúzskymi dcérskymi spoločnosťami, nemá vplyv na dôvodnosť jej návrhu na vrátenie časti dane z príjmov právnických osôb, ktorá zodpovedá opätovnému zahrnutiu do jej daňového výsledku podielu nákladov a výdavkov na výnosoch získaných od jej dcérskych spoločností so sídlom v iných členských štátoch Európskej únie než je Francúzsko, a to z dôvodu porušenia slobody usadiť sa na základe ustanovení článku 223 B code général des impôts (všeobecného daňového zákonníka).

Vo vyjadrení k žalobe, ktoré bolo zapísané 28. marca 2022, Manitou BF navrhuje zamietnuť odvolanie [omissis]. Tvrdí, že žalobné dôvody vznesené ministrom hospodárstva, financií a obnovy nie sú dôvodné.

[omissis]

So zreteľom na :

- Zmluvu o fungovaní Európskej únie,
- code général des impôts (Všeobecný daňový poriadok) a livre des procédures fiscales (kniha daňových postupov).
- rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 2. septembra 2015, *Groupe Steria SCA* (C-386/14),
- code de justice administrative (správny súdny poriadok);

[omissis] Vzhľadom na nasledujúce úvahy:

- 1 Zo spisu predloženého súdom rozhodujúcim vo veci samej vyplýva, že Manitou BF prijala v roku 2011 dividendy vyplácané dcérskymi spoločnosťami so sídlom v iných členských štátoch Európskej únie ako Francúzsko. Podriadila ich pod režim materských spoločností stanovený v článkoch 145 a 216 code général des impôts (všeobecný daňový zákonník). V súlade s článkom 216 ods. I tohto zákonníka odpočítala sumu týchto dividend od svojho čistého zisku, s výnimkou podielu nákladov a výdavkov vo výške 5 % ich celkovej sumy. Sťažnosťou z 24. decembra 2014 požiadala o vrátenie časti dane z príjmov právnických osôb, ktorej platiteľom bola v účtovnom období uzavretom v roku 2011, ktorá zodpovedala opätovnému započítaniu tohto podielu z dôvodu, že toto opätovné započítanie bolo vykonané na základe ustanovení právnych predpisov, ktoré porušujú slobodu usadiť sa chránenú článkom 49 Zmluvy o fungovaní Európskej únie. Po zamietnutí tejto sťažnosti podala žalobu na Tribunal administratif de Nantes (Správny súd Nantes), ktorý postúpil jej žalobu na Tribunal administratif de Montreuil (Správny súd Montreuil), ktorý jej žalobu zamietol rozsudkom z 26. septembra 2017. Minister hospodárstva, financií a obnovy podal kasačný

opravný prostriedok proti rozsudku z 27. mája 2021, ktorým Cour administrative d'appel de Versailles (Odvolací správny súd Versailles) na základe odvolania spoločnosti Manitou BF zrušil tento rozsudok a priznal tejto spoločnosti vrátenie požadovaných súm.

- 2 Článok 216 ods. I všeobecného daňového zákonníka v znení uplatniteľnom na spor vo veci samej stanovuje, že materská spoločnosť si môže odpočítať od svojho celkového čistého zisku čisté výnosy z podielov, pri ktorých vzniká nárok na uplatnenie režimu materských spoločností, získaných v účtovnom období, po odpočítaní podielu nákladov a výdavkov, ktorý je jednotne stanovený na 5 % celkového výnosu z podielov, vrátane daňových kreditov. Podľa článku 223 A toho istého zákonníka v aktuálne účinnom znení, ktorý sa týka podmienok prístupu k režimu daňovej konsolidácie: *„Spoločnosť môže byť jediným platcom dane z príjmov právnických osôb splatnej zo všetkých výsledkov skupiny vytvorenej ňou samou a spoločnosťami, v ktorých vlastní aspoň 95 % základného imania, počas celého zdaňovacieho obdobia, priamo alebo nepriamo prostredníctvom spoločností alebo stálych prevádzkarní, ktoré sú členmi skupiny.... Členmi skupiny spoločností môžu byť len spoločnosti alebo stále prevádzkarne, ktoré udelili svoj súhlas a ktorých výsledky podliehajú dani z príjmov právnických osôb v súlade s podmienkami stanovenými všeobecnými predpismi alebo postupmi stanovenými v článku 214. ...“*. Podľa článku 223 B v uplatniteľnom znení, ktorý definuje režim daňovej konsolidácie: *„Celkový výsledok určí materská spoločnosť sčítaním výsledkov jednotlivých spoločností v skupine, ktoré sa určia podľa podmienok stanovených všeobecnými predpismi alebo v súlade s postupmi stanovenými v článku 214. / Celkový výsledok sa zníži o podiel nákladov a výdavkov súvisiacich s príjmami z podielov, ktoré získala spoločnosť patriaca do skupiny od spoločnosti, ktorá je členom skupiny dlhšie ako jedno účtovné obdobie, a s príjmami z podielov, ktoré získala spoločnosť patriaca do skupiny od sprostredkovateľskej spoločnosti, v súvislosti s ktorými materská spoločnosť preukáže, že pochádzajú z príjmov z podielov vyplatených spoločnosťou, ktorá je členom skupiny dlhšie ako jedno účtovné obdobie, a ktorá ešte neodôvodnila úpravy vykonané pri uplatňovaní tohto odseku alebo tretieho odseku ...“*.
- 3 Článok 49 Zmluvy o fungovaní Európskej únie stanovuje: *„V rámci nasledujúcich ustanovení sa zakazujú obmedzenia slobody usadiť sa štátnych príslušníkov jedného členského štátu na území iného členského štátu. Zakazujú sa aj obmedzenia, ktoré sa týkajú zakladania obchodných zastúpení, organizačných zložiek a dcérskych spoločností štátnymi príslušníkmi jedného členského štátu na území iného členského štátu ...“*.
- 4 V rozsudku z 2. septembra 2015, *Groupe Steria SCA* (C-386/14), Súdny dvor Európskej únie rozhodol, že článok 49 Zmluvy o fungovaní Európskej únie sa má vykladať v tom zmysle, že bráni právnej úprave členského štátu týkajúcej sa režimu zdaňovania skupín, ktorá materskej spoločnosti stojacej na čele skupiny umožňuje neutralizovať opätovné zahrnutie podielu nákladov a výdavkov paušálne stanoveného na 5 % čistej sumy dividend, ktoré jej vyplácajú spoločnosti

rezidenti patriace do integrovanej skupiny, zatiaľ čo podľa tejto právnej úpravy takáto neutralizácia je jej zamietnutá pri dividendách, ktoré jej vyplácajú jej dcérske spoločnosti usadené v inom členskom štáte, ktoré – ak by boli rezidentmi – by objektívne prichádzali do úvahy pre voľbu takéhoto režimu zdaňovania skupín.

- 5 Minister tvrdí, že cour administrative d'appel (odvolací správny súd) sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že Manitou BF mohla na podporu svojho návrhu na zníženie dane z príjmov právnických osôb, ktorá jej bola vyrubená za účtovné obdobie končiace v roku 2011, tvrdiť, že článok 223 B všeobecného daňového zákonníka porušuje slobodu usadiť sa, keďže nestanovuje možnosť materskej spoločnosti neutralizovať podiel opätovne zahrnutých nákladov a výdavkov v súvislosti s príjmami z podielov z dcérskych spoločností so sídlom v inom členskom štáte Európskej únie ako vo Francúzsku, ktoré spĺňajú kritériá oprávnenosti pre režim daňovej integrácie, tým, že odmietol ako irelevantnú skutočnosť, že táto materská spoločnosť, hoci vlastní oprávnené dcérske spoločnosti vo Francúzsku, nevytvorila tam integrovanú daňovú skupinu.
- 6 Vážne ťažkosti pri výklade práva Európskej únie vyvoláva otázka, či článok 49 Zmluvy o fungovaní Európskej únie bráni právnej úprave členského štátu týkajúcej sa systému daňovej integrácie, v rámci ktorej integrovaná materská spoločnosť využíva neutralizáciu podielu nákladov a výdavkov opätovne zahrnutých v súvislosti s dividendami vyplácanými spoločnosťami rezidentmi zahrnutými do integrácie, ako aj pri zohľadnení rozsudku Súdneho dvora Európskej únie uvedeného v bode 4, ktorý však, pokiaľ ide o dividendy vyplácané dcérskymi spoločnosťami usadenými v inom členskom štáte, ktoré, ak by boli rezidentmi, by objektívne prichádzali do úvahy pre voľbu takéhoto režimu daňovej integrácie, odmieta výhodu tejto neutralizácie pre materskú spoločnosť rezidenta, ktorá sa napriek existencii kapitálových väzieb s inými subjektmi rezidentmi, ktoré umožňujú vytvorenie integrovanej daňovej skupiny, rozhodla nepatriť do takejto skupiny, a to tak vo vzťahu k dividendám, ktoré jej vyplácajú dcérske spoločnosti rezidenti, ako aj vo vzťahu k dividendám vyplácaným dcérskymi spoločnosťami usadenými v iných členských štátoch, ktoré spĺňajú iné kritériá oprávnenosti integrácie ako sídlo.
- 7 Je preto vhodné obrátiť sa s touto otázkou na Súdny dvor Európskej únie podľa článku 267 ods. 1 písm. b) Zmluvy o fungovaní Európskej únie a až do rozhodnutia Súdneho dvora sa konanie o odvolaní podanom ministrom hospodárstva, financií a obnovy prerušuje.

ROZHODOL:

Článok 1: Odvolanie ministra hospodárstva, financií a obnovy sa prerušuje až dovtedy, pokiaľ Súdny dvor Európskej únie nerozhodne o otázke, či článok 49 Zmluvy o fungovaní Európskej únie bráni právnej úprave členského štátu týkajúcej sa systému daňovej integrácie, na základe ktorej integrovaná materská spoločnosť využíva neutralizáciu podielu opätovne zahrnutých nákladov

a výdavkov vo vzťahu k dividendám vyplácaným spoločnosťami rezidentmi zahrnutými do daňovej integrácie, ako aj – s cieľom zohľadniť rozsudok z 2. septembra 2015 vo veci *Groupe Steria SCA* (C-386/14) – pokiaľ ide o dividendy vyplácané dcérskymi spoločnosťami usadenými v inom členskom štáte, ktoré, ak by boli rezidentmi, by objektívne prichádzali do úvahy pre voľbu takéhoto režimu integrácie, odmieta výhodu tejto neutralizácie pre materskú spoločnosť rezidenta, ktorá sa napriek existencii kapitálových väzieb s inými subjektmi rezidentmi, ktoré umožňujú vytvorenie integrovanej daňovej skupiny, rozhodla nepatriť do takejto skupiny, a to tak vo vzťahu k dividendám, ktoré jej vyplácajú dcérske spoločnosti rezidenti, ako aj vo vzťahu k dividendám vyplácaným dcérskymi spoločnosťami usadenými v iných členských štátoch, ktoré spĺňajú iné kritériá oprávnenosti integrácie ako sídlo.

[omissis] Vydaný 14. júna 2022.

[omissis]